

Εργον δε Μονασίου, μαζὶ τοῦτον ἀνέκδοτον καινοτομείσθαι τὸ Εὐαγγέλιον.

Ὁ ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Μηνιαία ἔκδοσις ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΕΤΟΣ Β'

Μάιος - Ιούνιος 1995

Ἀρ. Φύλλου 12(50)

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΠΟΛΕΜΟΥΜΕΝΗ ΚΑΙ ΑΠΟΔΗΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Ὁ θεολόγος κ. Μ. Σωτηρόπουλος πού ἐπισκέπτεται συχνά τοὺς ἀποδήμιους ἀδελφούς μας Ἀμερικῆς καὶ Αὐστραλίας, πέρυσι ἔδωσε διάλεξη στὸν Καναδὰ περὶ Ἑκκλησίας. Εἰς αὐτήν, μεταξὺ ἄλλων, ἀναφέρει ὀρθῶς, ὅτι κεφαλὴ αὐτῆς εἶναι ὁ Χριστός, ἐνῶ ὁ πιστὸς λαὸς μὲ τὸν κλῆρον ἀποτελοῦν τὸ σῶμα τῆς Ἑκκλησίας. Ἐτόνισε, ἐπίσης, ὅτι ὁ λαὸς εἶναι «ὁ φρουρὸς τῆς Ἑκκλησίας» συμφῶνως πρὸς τὴν Ἐγκύκλιον τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν τοῦ 1848. Ἀκολουθῶς ἀνέφερε ὅτι ἐντὸς τῆς Ἑκκλησίας εἶναι ἡ θεία Χάρις, καὶ ὅτι ἐκτὸς αὐτῆς δὲν ὑπάρχει σωτηρία, διότι εἶναι ἡ νοητὴ Κιβωτὸς τῆς σωτηρίας μας.

Μέχρις ἐδῶ καλὰ. Ἡ συνέχεια ὁμως εἶναι ἀκρως θλιβερά. Γράφομεν τοῦτο, διότι ἐνῶ ἀπευθύνετο σὲ πιστοὺς πού θέλουν νὰ υπερασπίζωνται τὴν πίστη τους καὶ οἱ ὁποῖοι πολλάκις ἀντιμετωπίζουν οἰκουμενιστὰς καὶ μασώδεις ἐπισκόπους, —ὡς καὶ ὁ ἴδιος ἀνέφερε καθαρὰ σὲ ἄλλῃ ὁμιλία του στὸ αὐτὸ ἀκροατήριον—, καὶ ὅτι πολλάκις οἱ Σύνοδοι σφάλλουν καὶ ἀφορίζουν ἀθώους, ἐν συνεχείᾳ ἐρχεται νὰ ἀναιρέσει τὰ ἀνωτέρω διὰ τῶν ἐξῆς: Ἐάν κάποιος, ταξιδεύει στὸν ὠκεανὸ «καὶ θῆγῃ ἀπὸ τὸ πλοῖο καὶ πηδήσει στὸν ὠκεανόν, θὰ τὸν φάνε οἱ καρχαρίες». Πολὺ σωστά. Καὶ συνεχίζει: «Ἐάν κάποιος πού θογαίνει ἔξω ἀπὸ τὴν Κιβωτόν, θὰ τὸν φάνε οἱ νοητοὶ καρχαρίες, οἱ δαίμονες!» Ἀσφαλῶς ὁποῖος διακόψει κάθε σχέση μὲ τὴν Ἑκκλησίαν, αὐτὸς πεθαίνει πνευματικῶς καὶ μόνον διὰ μετανοίας δύναται νὰ σωθῇ.

Ἐνταῦθα ὁμως ὁ ὁμιλητὴς ἔπρεπε νὰ ξεχωρίσει τὰ πράγματα καὶ νὰ τονίσει, ὅτι αὐτὰ πού λέει ἰσχύουν μόνον ὅταν ὁ πιστὸς σκανδαλίζεται γιὰ ἠθικὰς παραβάσεις τῶν κληρικῶν καὶ ἀφήνει τὴν Ἑκκλησίαν καὶ πηγαίνει στὸν Χίλιασμὸν ἢ τίς διάφορες ἄλλες αἱρέσεις. Ὅταν ὁμως ὁ ποιμένας τοῦ κηρύσσει αἵρεσιν ἢ ἐπικροτεῖ τὴν αἵρεσιν, τότε δὲν ἰσχύουν τὰ ἀνωτέρω. Τὸ πιστὸν ποίμνιον, κλῆρος καὶ λαός, πρέπει νὰ ἀπομακρυνθοῦν τοῦ κακοδόξου ποιμένου, ἀφοῦ τὸν ἐλέγξουν προηγουμένως μὴ καὶ δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὁ λαὸς αὐτὸς ὅπως διδάσκουν οἱ ἱεροὶ Κανόνες, ἀπομακρυνόμενος τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ κακοδόξου, ΣΩΖΕΙ τὴν Ἑκκλησίαν ἀπὸ τὰ σχίσματα καὶ γίνεται ἀξίος πολλῶν ἐπαίνων! (15ος Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου). Ἐρμηνεύων τὸν ἀνωτέρω Κανόνα ὁ γνωστὸς

Σέρβος Κανονολόγος Ἐπίσκοπος Νικόδημος Μύας γράφει: «Ἐάν Ἐπίσκοπος ἢ Μητροπολίτης ἢ Πατριάρχης ἄρξῃται νὰ διακηρύττῃ δημοσίᾳ ἐπ' Ἑκκλησίας αἰρετικὴν τινα διδασχὴν ἀντικειμένην πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν, τότε οἱ ὑποτασσόμενοι αὐτῷ κέκτηνται δικαίωμα ἅμα καὶ χρέος νὰ ἀποσχονισθῶσι παρὰ αὐτὰ ἐκείνου...», διὸ οὐ μόνον εἰς οὐδεμίαν θέλουσιν ὑποβληθῇ κανονικὴν ποινήν, ἀλλὰ θέλουν καὶ ἐπαινεθῇ εἰσέτι, καθ' ὅσον διὰ τοῦτο, δὲν κατέκριναν καὶ δὲν ἐπανεστάτησαν ἐναντίον τῶν νομίμων ἐπισκόπων, ἀλλ' ἐναντίον ψευδοεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων οὔτε καὶ ἐδημιούργησαν τοιοιτοτρόπως σχίσμα ἐν τῇ Ἑκκλησίᾳ, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀπὴ λ λ α ξ α ν τὴν Ἑκκλησίαν, ἐν ὧσφ ἡδυνήθησαν μέτρῳ, τοῦ σχίσματος καὶ τῆς διαιρέσεως». (PRAVILA PRAVOSLAVNE CZORVE S TUMACENJIMA, II, NOVI SAD, 189, 66, 290-1).

Ὁ ὁμιλητὴς ἔπρεπε ἐπίσης νὰ φέροι παραδείγματα ἐκ τοῦ πλουσίου θησαυροφυλακείου τῆς πατερικῆς σοφίας, ἢ ὅποια συμφωνεῖ ἀπολύτως μὲ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἱ. Κανόνος. Ἐταὶ ὁ Μ. Ἀθανάσιος γράφει: «Πᾶς ἄνθρωπος τὸ διακρίνειν παρὰ Θεοῦ εὐληφώς, κολασθήσεται ἐξακολουθήσας ἀπειρῶς ποιμένι καὶ ψευδῇ δόξαν ὡς ἀληθὴ δεξάμενος. (ΒΕΠ. 33, 214). Καὶ ἄλλαχού ὁ αὐτὸς πατήρ: «Συμφέρον γὰρ ἀνευ αὐτῶν (τῶν κακοδοξούντων) συναθροίζεσθαι εἰς εὐκτήριον οἶκον, ἢ μετ' αὐτῶν ἐμβληθῆναι, ὡς μετὰ Ἀννα καὶ Καϊάφα, εἰς τὴν γέεναν τοῦ πυρός». (ΒΕΠ. 33, 199). Ὁ δὲ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας γράφων πρὸς τοὺς πιστοὺς τῆς Κων/λεως, οἱ ὁποῖοι καὶ πρὸ συνοδικῆς ἀποφάσεως εἶχον διακόψει τὴν κοινωνίαν μετὰ τοῦ αἰρετικὰ κηρύσσοντος πατριάρχου Νεστορίου, γράφει: «Τοῖς δέ γε τῶν κληρικῶν ἢ λαϊκῶν διὰ τὴν ὀρθὴν πίστιν κεχωρισμένοις, ἢ καθαιρεθεῖσι παρ' αὐτοῦ, κοινωνοῦμεν ἡμεῖς. (MANSI 4, 1096). Ὁ δὲ ἅγιος Χρυσόστομος εἶναι ἀκόμη ἐκφραστικώτερος: Ἀναφερόμενος στὸ ἀποστολικὸ «πειθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ἡμῶν καὶ ὑπέκτετε», γράφει: «Πῶς οὖν Παῦλος φησὶν πειθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ἡμῶν καὶ ὑπέκτετε; Ἀνωτέρω εἰπὼν ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἐκβασιν τῆς ἀναστροφῆς, τότε εἴπε πειθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ἡμῶν καὶ ὑπέκτετε.

Τί οὖν φησὶν, ὅταν πονηρὸς ἢ καὶ μὴ πειθόμεθα; πονηρὸς πῶς λέγεις; εἰ μὲν πιστεως ἐνεκεν φεῦγε καὶ παραιτή

σ α ι' μὴ μόνον ἄν ἄνθρωπος ἦ, ἀλλὰ καὶ ἄγγε-
λος ἐξ οὐρανοῦ κατιών»! (ὁμ. λς' πρὸς 'Εβρ.). Καὶ
συμπληρώνει ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός: «Ἀπαν-
τες οἱ τῆς 'Εκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνο-
δοι, πᾶσαι αἱ θεαῖαι Γραφαί, φ ε ὕ γ ε ι ν τ ο ὺ ς
ἐ τ ε ρ ὅ φ ρ ο ν α ς παραινῶσι καὶ τῆς αὐτῶν
κοινωνίας διδασκασθαι» (Ρ. Γ. 160, 105C). Καὶ συμ-
πληρώνει πάντα τὰ ἀνωτέρω ὁ πολὺς Θεόδωρος ὁ
Στουδίτης: «Διότι ἔχθρους Θεοῦ ὁ Χρυσόστομος, ὅχι
μόνον τοὺς αἰρετικούς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς ποὺ κοινο-
νοῦν μὲ αὐτοὺς μὲ φωνὴ μεγάλη διεκήρυξε». (Ρ. Γ.
99, 1049α). Καὶ προσθέτει: «Παραγγελίαν γὰρ ἔχο-
μεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου, ἐάν τις δογματίσῃ ἢ
προστάσῃ ποιεῖν ἡμᾶς, παρ' ὃ οἱ Κανόνες τῶν κα-
τὰ καιρὸς Συνόδων, καθολικῶν τε καὶ τοπικῶν ὀ-
ρίζουσιν, ἀπαράδεκτον αὐτὸν ἔχειν καὶ μηδὲ λογι-
ζεσθαι αὐτὸν ἐν κλήρῳ ἁγίων». (99, 988Α). Ὁ δι-
λητῆς ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἀνωτέρω πατερικὴν δι-
δασκαλίαν, θεωρεῖ κάθε σκανδαλιζόμενον ἀπὸ τοὺς
κακοὺς ποιμένας του πιστὸν «διεφθαρμένον» καὶ τὸν
ἐ ξ ι σ ῶ ν ε ι μὲ τὸν προκαλέσαντα τὸ σκάνδα-
λον κληρικόν!

Ἔτσι μὲ τὸ κήρυγμα αὐτὸ ὁ κ. Σωτηρόπουλος
ἦταν σὰν νὰ ἔλεγε στοὺς πιστοὺς τοῦ Καναδά ποὺ
σκανδαλίζονται γιὰ τὶς κακοδοξίες τοῦ ἐπισκόπου
τῶν Σωτηρίου καὶ λοιπῶν οἰκουμενιστῶν. «Μὴ ἀπο-
μακρύνεσθε τοῦ ἐπισκόπου σας, γιατί θὰ γίνετε κα-
τάβρωμα τῶν δαιμόνων»! Ἐγκωμιάζων μάλιστα
καὶ τὸν δρῶντα εἰς Καναδὰ ἁγιορείτην Ἱερομόνα-
χον Ἐφραίμ τὸν Φιλοθεΐτην, καὶ ὀνομάζων αὐτὸν
«δεύτερον Κοσμᾶν Αἰτωλόν», τί ἄλλο κάνει παρὰ νὰ
προτρέπει τοὺς πιστοὺς νὰ ὑπακούουν ἐν παντὶ στὸν
ἐπίσκοπόν τους Σωτήριον, τὸν ἐπαινέτην τοῦ Βαρ-
θολομαίου καὶ σύμμαχον τοῦ Στυλιανοῦ Αὐστραλί-
ας; Διότι ὅταν ὁ π. Ἐφραίμ ὑπακούει καὶ κοινωνεῖ
μὲ τὸν Σωτήριον χωρὶς νὰ διαμαρτύρεται καθόλου,
τί παράδειγμα θὰ πάρει ὁ πιστὸς λαός, ὅταν θελή-
σει νὰ γίνεῖ «φρουρός» τῆς πίστεώς του;

«Ἐδῶ θὰ πρέπει ν' ἀναφερθοῦμε πλατύτερον
στὴν δρᾶσιν μερικῶν «θεοφορουμένων» ἱερομονάχων
καὶ μοναχῶν, οἱ ὁποῖοι περιέρχονται ἐσωτερικὸν
καὶ ἐξωτερικόν, καὶ μάλιστα ὅπου ἀνθεῖ τὸ παλαιο-
ημερολογητικὸν στοιχεῖον, ὥστε νὰ προκαλέσουν
καὶ ἐκεῖ φθορὰ καὶ σύγχυσιν στοὺς ἀπλοϊκοὺς ἁ-
φοῦ καὶ ἐκεῖνοι «μὲ τὸ παλαιὸ πάνε», καταδικάζουν
τὸν Οἰκουμενισμόν, ἀλλὰ δὲν διακρίνουν τὸ μνη-
μόσυνον καὶ τὴν κοινωνία μὲ τὸν πατριάρχη, διὰ
νὰ μὴ ἔρεθον «ἐκτὸς Ἐκκλησίας».

Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ξέρουν νὰ λέγουν ὠραῖα
καὶ ἀληθινὰ πράγματα γιὰ τὴν ζωὴ τῆς προσευχῆς
καὶ τῆς ἀσκήσεως, ἀλλὰ ὅταν τοὺς ρωτήσῃ κανεὶς
γιὰ ζητήματα πίστεως λέγουν ὅτι τὰ θέματα αὐτὰ
δὲν κάνουν καλὸ στὴν πνευματικὴ ζωὴ καὶ ὅτι οἱ
χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ ἀσχολοῦνται μὲ αὐτά. Σὰ
νὰ μπορούσε νὰ ὑπάρξῃ χάρις Θεοῦ χωρὶς ὀρθόδο-
ξο φρόνημα. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ἐπειδὴ δὲν ἀγωνί-
ζονται γιὰ τὴν πίστη δὲν θύγουν κανένα καὶ τὰ ἔ-
χουν καλὰ μὲ ὅλους. Ὅλοι λέγουν καλὰ λόγια γι'
αὐτοὺς καὶ τοὺς ὀνομάζουν ἁγίους. Αὗτοὶ κ ἄ-
ν ο υ ν τ ὸ μ ε γ α λ ὗ τ ε ρ ο κ α κ ὸ σ τ ῖ ς
ἀπλὲς καὶ καλοπροαίρετες ψυχές, τίς ὁποῖες πείθουν
νὰ κλείσουν τὰ μάτια καὶ νὰ ἀκολουθοῦν χωρὶς ἐ-
ρωτήσεις «τὸν πατριάρχη» καὶ τὴν «Ἐκκλησίαν».
Αὗτοι εἶναι οἱ πῶς ἀποτελεσματικοὶ σ ὅ μ μ α χ ο ι

τ ο ὗ Ο ἱ κ ο υ μ ε ν ι σ μ ο ὦ. Ἡ φοβερὴ αὐτὴ
αἵρεση δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ πιάσῃ ρίζες χωρὶς
αὐτοὺς, γιατί αὗτοι ἀφοπλίζουν αὐτοὺς ἀκριβῶς
ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ εἶναι οἱ πῶς ζωντανοὶ μαχη-
ταὶ τῆς Ὀρθοδοξίας» (Α. Καλόμοιρου, Το Σύγκρι-
μα, σ. 16).

Ἔτσι ὁ ἀτυχὴς λαὸς τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνι-
σμοῦ, ἔχων διδάσκαλον ἓνα λαϊκόν (!), συνεχίζει νὰ
ὑπακούει σὲ ψευδοποιμένους τύπου Ἰακώβου, Στυ-
λιανοῦ, Σωτηρίου κ.λ.π., διότι φοβάται ν' ἀντιδρά-
σῃ. Γιατί φοβάται; Διότι θὰ τὸν φάγῃ οἱ καρχαρί-
ες οἱ νοητοί, οἱ δαίμονες, ἀφοῦ κάθε διακοπὴ κοι-
νωνίας μὲ τὸν ποιμένα τους θὰ τοὺς θγάλλει ἀπὸ τὴν
Ἐκκλησία καὶ θὰ τοὺς στείλῃ στὸ στόμα τῶν... δαι-
μόνων! Ὅποια παραπονήσις τῆς ἱερᾶς Παραδόσε-
ως! Οἱ μὲν ἅγιοι Πατέρες καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες νὰ
ἐπαινῶν τοὺς ἀποτειχιζομένους ἀπὸ τὸν κακόδοξον
ποιμένα τους καὶ ὁ κ. Σωτηρόπουλος νὰ τοὺς θεωρῇ
κατάβρωμα τοῦ Σατανᾶ!

Παλαιότερα ὅμως, τὸ 1973, στὸ ἡμερολόγιον
τῆς ἀδελφότητός του «Ὁ Σταυρός», θέλοντας νὰ το-
νίσουν τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα τῶν πιστῶν τῆς Κων-
σταντινουπόλεως, ἀναφέρουν τὸ κατωτέρω χαρακτη-
ριστικὸ παράδειγμα ἐκ τῆς Ἱστορίας. «Υπεγράφη
ὁ ὅρος τῆς ἐνώσεως ἐν Φλωρεντίᾳ (1439). Ἐν τού-
τοις ἡ ἔνωσις δὲν ἐγένετο. Ἀντέδρασαν ὁ εὐσεβὴς
λαός... Ὅταν ἐξελέγη Πατριάρχης Κων/λεως ὁ φι-
λενωτικὸς Μητροφάνης (1440), ὁ εὐσεβὴς λαὸς ἀν-
τέδρασαν. Ἱερεῖς τις, περίεργος ὢν, ἀνῆλθεν ἐπὶ ἵπ-
που, διὰ νὰ ἴδῃ μακρόθεν τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ νέου
Πατριάρχου, χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ καὶ εἰς τὸν Ναόν ἢ
τὰ Πατριαρχεῖα. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐ-
σήμανε τὴν καμπάνα δι' ἔσπερινόν (ἦτο παραμονὴ
τῆς Ἀναλήψεως). Ἀλλ' εἰς μᾶτην ἀνέμενε τοὺς πι-
στούς. Οὐδεὶς προσῆλθεν! Ὅμοίως καὶ τὸ πρωὶ εἰς
τὸν ὄρθρον καὶ τὴν Θ. Λειτουργίαν. Ἀπέσχον οἱ πι-
στοὶ εἰς ἐνδειξιν διαμαρτυρίας πρὸς τὸν ἱερέα των,
ὁ ὁποῖος ἀπλῶς μακρόθεν παρηκολούθησεν ἐκ πε-
ριεργείας τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ φιλενωτικοῦ Πατριάρ-
χου. Ἐχρειάσθη νὰ κάμῃ ὁμολογίαν πίστεως καὶ νὰ
δώσῃ ὑπόσχεσιν, ὅτι τοῦ λοιποῦ οὐδεμίαν ἐπικοινωνί-
αν θὰ ἔχῃ μετὰ τῶν φιλοπαπικῶν διὰ νὰ ἐπανέλ-
θῃ ὁ εὐσεβὴς λαὸς εἰς τὸν ἔσπερινόν. Τέτοια εὐαι-
σθησία γιὰ τὴν πίστη του εἶχε ὁ λαὸς παλαιά. Σή-
μερα ἀντιθέτως, ἐνῶ κοινωνοῦν οἱ κληρικοὶ μὲ τοὺς
δεδηλωμένους οἰκουμενιστὰς χωρὶς κανένα ἐνδοια-
σμό, ἀποκαλοῦνται καὶ μιμηταὶ τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ
τοῦ Αἰτωλοῦ!

Ἐκεῖνος ὅμως ὁ μακάριος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός,
ποὺ τυγχάνει νὰ ἦτο καὶ αὐτὸς Φιλοθεΐτης, κατα-
ρίετανε τοὺς παπικούς, ἐνῶ ὁ κ. Σωτήριος τοὺς ἔχει
ἐν Χριστῷ ἀδελφούς! Πῶς λοιπὸν κοινωνῶν μαζί
του ὁ π. Ἐφραίμ γίνεται νέος Κοσμᾶς Αἰτωλός;
Δ ι α τ ῖ κ. Σ ω τ η ρ ὅ π ο υ λ ε ὀ δ η γ ε ῖ-
τ ε τ ὸ ν λ α ὸ ν τ ο ὗ Θ ε ο ὦ σ τ ὸ σ τ ὶ ὀ-
μ α τ ὼ ν λ ὕ κ ω ν; Ἡ ἀπάντησις ὅμως εἶναι
ἀπλή. Διότι ἂν δεχθῇ ὅτι εἶναι λῦκοι οἱ ποιμένες
τοῦ πιστοῦ λαοῦ, καὶ συνεπῶς ἀφοῦ εἶναι φρουρὸς
τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ἀντιδράσῃ, καὶ νὰ δια-
κόψῃ τὴν μετ' αὐτῶν κοινωνίαν, τότε πρέπει καὶ
αὐτὸς νὰ κόψῃ κοινωνίαν μὲ αὐτούς, θὰ πρέπει καὶ
ὁ Γέροντάς του, ὁ Σεβ. κ. Αὐγουστίνος νὰ διακόψῃ
κοινωνίαν, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἔχει ὡς συνέπειαν τὸν
διωγμὸν καὶ τὶς καθαιρέσεις. Τί θὰ γίνουν τότε οἱ

γιατί η 'Ιστορία έχει μεγάλη δύναμη στην ψυχή μας. 'Επειδή την 'Εκκλησία μέσα στους αιώνες την γνωρίσαμε οργανωμένη σε Πατριαρχεία και σε Συνόδους, την ταυτίσαμε με την οργάνωσή της αυτήν, ξεχνώντας ότι, κατά την διάρκεια των αιρέσεων, η οργάνωση αυτή χανόταν για τους 'Ορθοδόξους και γινόταν το όπλο της κακοδοξίας έναντιόν τους. 'Ομως στους αποκαλυπτικούς καιρούς που ζούμε, έχουμε αφήσει πιά πίσω την 'Ιστορία και μπήκαμε στην 'Εσχατολογία. 'Η πνευματική μας επιβίωση εξαρτάται από την συνειδητοποίηση αυτού του γεγονότος. 'Επεςαν πιά όλα τα Ιστορικά μας αντίστοιχα. 'Η αποστασία άλλαξε τους ποιμένους σε λύκους και η οργανωμένη 'Εκκλησία που ξέραμε είναι πιά σήμερα άγελι λύκων και θάνατος προβάτων. 'Ο διάβολος είναι πιά λυμένος. Για να επιβιώσουμε πρέπει να δούμε την 'Εκκλησία στην μυστική και μυστηριακή της ουσία, γυμνωμένη από τη διοικητική της οργάνωση που γνωρίσαμε στην 'Ιστορία. Στην άρενα οι μάρτυρες γυμνοί αντιμετώπιζαν τα θηρία. Γυμνή και η στρατευομένη 'Εκκλησία των εσχάτων καιρών θα παλέψει μαζί τους, χωρίς Συνόδους, χωρίς Πατριαρχεία, χωρίς σύνδεσμο των κατά τόπους μικρών 'Εκκλησιών άλλον από τον Χριστόν και την κοινωνία τους με την θριαμβεύουσαν 'Εκκλησία. («ΟΙ ΡΙΖΕΣ», Δεκ. 1982, σ. 3).

Η αποκήρυξη των ψευδοποιμένων

'Επειδή όμως πολλάκις χρησιμοποιείται το έπιχειρήμα: «Καλώς, να διακόψουμε κοινωνία με τους λατινόφρονες, αλλά πού να πάμε; οι παλαιοημερολογίται είναι 3-4 κομμάτια», απαντούμε το εξής. 'Αν δεν σās αναπαύουν οι κληρικοί του παλαιού οι όποιοι, παρά τις αδυναμίες και τα πάθη τους, δεν έχουν καμμία κοινωνία προς την αίρεση, τότε μιμηθείτε το παράδειγμά τους, ώστε Ιερείς και πιστοί μαζί να συγκροτήσετε το «μικρό ποίμνιον», την αληθινή 'Εκκλησία του Χριστού. 'Η ώρα γι' αυτό έχει σημάνει πρό πολλού! Αυτό που απαιτεί ο Θεός από έμάς είναι ν' άρνηθούμε την κοινωνία της αίρέσεως: τα λοιπά θα έλθουν μόνα τους.

«Αυτή την άρνηση του ψεύδους και των παραποιήσεων θα την πραγματοποιήσουμε εκεί που ερισκόμαστε, διακόπτοντας απλά κάθε κοινωνία μαζί της. Και τότε, όταν θα έχομε κάνει το πρώτο βήμα που περιμένει από έμάς ο Θεός, θα έλθει ο 'Ιδιος σε συνάντησή μας, και θ' ανοίξει τα μάτια μας, που μέχρι τότε όνομα είχαν ότι θλέπουν, αλλά ήταν άνικανα να δούν τον αληθινό Χριστό. Και όταν τον δούμε θα τρέξουμε στον πιο άκριτό μας φίλο, όπως έτρεξε ο Ουλιππος στον Ναθαναήλ, και θα τον καλέσουμε να έλθει να δεί κι' αυτός... 'Ετσι σχηματίζεται το μικρό ποίμνιο, ή μικρή τοπική 'Εκκλησία. Οι αληθινοί 'Ισραηλίτες θρίσκουν ο ένας τον άλλον και έρχονται μαζί στον Χριστό, λαϊκοί και Ιερείς και έπίσκοποι. (Αυτόθι).

Και διά να καταλήξουμε συμπερασματικά. 'Ο σχολιασθείς όμιλητής του Καναδά, αντίθετα προς την 'Ορθόδοξη Παράδοση, εκήρυξε στο άκροατήριό του ο πακο ή στους οικουμενιστάς ποιμένους του, «μέχρι να γίνη ή ένωση»! «Τότε, είπε, θα αντι-

δράσωμεν», λησμονών ή άγνοών, ότι, άφ' ενός μόν αυτό αποτελεί ά ν τ ι π α τ ε ρ ι κ ή δ ι δ α χ ή, ως άπεδείξαμεν, και άφ' έτέρου, ότι αυτά που έχουν γίνει μέχρι τώρα είναι χ ε ι ρ ό τ ε ρ α ένός συλλειτούργου! Είναι έπίσημοι, γραπτά διαθεσάώσεις και από την πλευρά της αίρέσεως και από την πλευρά των 'Ορθοδόξων, ότι δεν διαφέρουν!

'Ερωτώμεν: Μετά όλων αίρετικών συνειλιτούργησαν οι 'Αρειοί, Νεστόριοι, Εύτυχείς και Εικονόμαχοι διά να άποκηρυχθούν υπό των 'Ορθοδόξων; Δέν άπεκηρύχθησαν διά την αίρεσή των και μόνον; 'Ετσι και σήμερα. 'Ο κηρυττόμενος συγκρητισμός είναι ή πλέον άπαισία αίρεσις. Οι ένωτικοί είναι σ υ γ κ ρ η τ ι σ τ α ί. Δέν τους ένδιαφέρει ή συγχώνευσις, αλλά ή σ υ ν ύ π α ρ ξ ι ς. 'Όλοι στο Θεό πηγαίνουμε, «ο καθένας από τον δικό του δρόμο». Αυτό το μασονικό μοτίβο είναι ή πεμπτούσια του συγκρητισμού...».

«'Η 'Ορθοδοξία είναι ένας δρόμος, δέν είναι όμως ο δρόμος. 'Υπάρχουν και άλλοι δρόμοι έξ ίσου καλοί. Δέν ν π ρ ό κ ε ι τ α ι ν ά γ ί ν η σ υ γ χ ώ ν ε υ σ η. 'Ο καθένας άς κρατήσει τον δρόμο του. Φθάνει να μην είναι φανατικός, να μη νομίζει πως μόνο ή 'Ορθοδοξία ύπάρχει στον κόσμο και τίποτε άλλο. Να μη νομίζει πως μόνο οι 'Ορθόδοξοι έπίσκοποι είναι έπίσκοποι και οι αίρετικοί δέν είναι τίποτε. Να μη νομίζει πως μόνο έν Χριστός γνωρίζει κανείς τον Θεό και ότι τόσα έκατομμύρια 'Εβραίοι, Μωαμεθανοί, Βουδιστά κ.λ.π. είναι μακριά από τον Θεόν». ('Α. Καλόμοιρου, Το Σύγκριμα σ. 24-5).

Αυτή είναι ή αίρεση με την όποία πολεύουμε και όχι κάποια ένωση που δέν έγινε άκόμη, τουλάχιστον έπισήμως. Είναι ή αίρεση που κηρύσσει ύπουλα και σατανικά την άρνηση του Χριστού και της 'Εκκλησίας του.

'Επειδή όμως το θέμα είναι μέγα θα επανέλθουμε έπ' αυτού, άφού άκούσαμε προηγουμένως τις αντίρρήσεις του κ. Σωτηρόπουλου. 'Ελπίζουμε δέ ότι θα μάς δοθ ή εύκαιρία να εξηγήσουμε και διά ζώσης φωνής στο άκροατήριο των άποδημών 'Ελλήνων, το πόσον άντορθόδοξον και της ψυχικής σωτηρίας άναιρετικών τυγχάνει να ύπακούει σε τέτοια κηρύγματα που έρχονται σε καταφανή αντίθεση με την μακραίωνα Παράδοση της 'Ορθοδοξίας.

Και όλα αυτά γίνονται διότι ο πιστός λαός άγνοεί τα δικαιώματα και τις ύποχρεώσεις του, άγνοεί τις 'Ιερές Παραδόσεις θάσει των όποίων ο κάθε διδάσκαλος κρίνεται αν όρθοτομεί ή κατατομεί την αλήθειαν, όπως ο κ. Σωτηρόπουλος. Είναι άδικαιολόγητος ή στάσις του, διότι 75 χρόνια τώρα ή αίρεσις χορεύει, οι γνήσιοι όρθόδοξοι άγωνίζονται και διώκονται και εκείνος τους θεωρεί... έκτός 'Εκκλησίας! Και ότι σύντομα αυτός και οι όμοιοί του θα μετανοήσουν διά τους καρπούς της τακτικής των είναι θέβαιον' τί πταίει όμως ο απλός λαός να παραμένει στο στόμα των λυκοποιμένων, φοβούμενος τις άπειλές του μήπως πέσει στο στόμα των... δαιμόνων; Περί αυτών όμως θα επανέλθωμεν.